

[Glistrup]

Men dertil kommer noget helt andet. Når man langt om længe har snøvlet sig færdig hos skattemyndighederne til at godkende et sådant projekt og skibet så går nedenunder og hjem under forhold, hvor forsikringen ikke dækker, vil der med den almindelige klynkementalitet, der gælder her i Danmark, straks komme de samme krav, som man har skreget op om i relation til 6. Juli Banken, C & G Banken og lign., hvor man forlanger, at staten, når den har godkendt det, virkelig også skal dække tabet for disse indskydere, som selv har valgt den måde, de har optrådt på. Når man kender det danske samfund, ved man, at det vil følge lige så sikkert, som at B følger A – hvad de forhåbentlig ikke gør i denne sag, men som de gør i alfabetet – og derfor er dette her altså i enhver henseende et elendigt forslag, som bør stemmes meget kraftigt ned.

(Kort bemærkning).

Jens Thoft (SF):

Jeg lyttede nøje til hr. Glistrup, og jeg kan forstå på hans ordførertale, at dette her er den skinbarlige brolagte vej til den sande socialisme. Hvis SF under udvalgsarbejdet kan blive overbevist om, at hr. Glistrup faktisk har ret, og at det ikke er en af hans sædvanlige agitatoriske overdrivelser, vil jeg naturligvis ændre min meget kritiske holdning. Jeg mener, der er en række saglige grunde til, at dette forslag ikke er i orden, men skulle det vise sig at være den skinbarlige genvej til socialisme, lover jeg både hr. Glistrup og Socialdemokratiet, at SF naturligvis vil stemme for det.

Glønborg (KRF):

Jeg har også ærgret mig over nogle af de annonsekampanjer, som i december lover folk guld og grønne skove, hvis de vil investere i et smart projekt. Ærgrelsen skyldes mest den stærke appel til folk om at slippe for skat. Men når man så hører, at et projekt er kuldsejlet, og at folk, der er hoppet på det, har sat penge til, fristes man til at tænke: Jamen de kunne jo bare have set sig for – det er deres egen skyld.

En mere seriøs tankegang får én til at se det positive i, at mange mennesker sætter ansvarlig kapital ind i erhvervslivet. Derfor har jeg egentlig stor forståelse for Socialdemokratiets tanker om at skabe større tillid til investeringsprojekterne ved at forlange forhåndsgodkendelse.

Men alt taget i betragtning tror jeg, at de ressourcer hos skattevæsenet, som forslaget vil kræve, kan anvendes bedre. Jeg er enig med skatteministeren i, at vi må henvise folk, der vil investere, til at tænke sig om selv, og en del af skattefordelen kan jo eventuelt bruges til at betale for kyndig rådgivning.

Vi småsparere, der ikke vil rodes ind i risikable foretagender, har da heldigvis mulighed for ganske enkelt at sætte vores penge i banken eller sparekassen, og så kan vi da trøste os med, at vores småskillinger, selv om vi ikke opnår en vældig skattefordel, alligevel til syvende og sidst på god vis havner ude i erhvervslivet, og så behøver vi heller ikke at være bange for noget.

Men sådanne investeringsprojekter skal stadig væk kunne etableres, og jeg tror, at vi i stedet for at bruge skattevæsenets tid på forhåndsgodkendelser snarere skulle bede Forbrugerrådet om at luge de værste ting af vejen, hvis der er direkte vildledende oplysninger i det, man lægger frem.

Alt taget i betragtning tror jeg, at vi kan undvære dette forslag, selv om vi egentlig har en vis sympati for den tankegang, der ligger bag det.

Preben Møller Hansen (FK):

Almindeligvis bliver godtroende mennesker snydt af nogle, der er lidt smartere, og jeg har fornemmet, at der også i denne sal er folk, der er mere naive, end loven tillader. Den forrige taler gav udtryk for, at man, når man som god kristen satte sine penge i pengeinstitutterne, var sikker på, at de gik ud i erhvervslivet, ligesom man var sikker på, at man altid fik sine penge. Det kunne tyde på, at den pågældende ikke har fulgt udviklingen i Danmark i de senere år, hvor den ene bank efter den anden er krakket, og hvor der altså er nogle tusinder af småsparere, som har mistet deres penge. Der er ingen garanti ved at have sine penge i vores pengeinstitutter. De er spekulanter på nøjagtig samme måde som dem, der udbyder anparter til salg. Der er måske forskelle i fremgangsmåden, men i princippet går det ud på, at de smarte vil tjene på dem, der er godtroende og tror på andre mennesker.

Vi står her over for et forslag, som i og for sig er paradoksalt. Så vidt jeg erindrer, var det tidligere finansminister Viggo Kampmann, der i 1957 fremsatte og fik gennemført et lovforslag om anparter. På det tidspunkt var man åben-